

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 359/07
12.04.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Николе Станојевића, Михаила Рулића, Звездане Лутовац и Љиљане Ивковић-Јовановић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, против тужених 1. "ББ" чији је правни следбеник "ВВ", чији је пуномоћник БА адвокат, 2. ГГ, ради недопустивости извршења, одлучујући о ревизији првотуженог изјављеној против пресуде Округног суда у Београду Гж.бр. 9432/06 од 27.09.2006. године, у седници већа одржаној дана 12.04.2007. године донео је

П Р Е С У Д У

УСВАЈА СЕ ревизија првотуженог и преиначује пресуда Округног суда у Београду Гж.бр. 9432/06 од 27.09.2006. године, тако што се одбија као неоснована жалба тужиље и потврђује пресуда Четвртог општинског суда у Београду XXI П-5216/05 од 04.04.2006. године.

Обавезује се тужиља да првотуженом накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 136.020,00 динара.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Четвртог општинског суда у Београду XXI П-5216/05 од 04.04.2006. године, у ставу првом изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да се утврди да је извршење одређено решењем истог суда И.бр. 1/90 од 11.11.1991. године недопуштено, пошто је тужиља искључиви власник предметне непокретности. Ставом другим изреке обавезана је тужиља да првотуженом накнади трошкове поступка у износу од 35.100,00 динара.

Округни суд у Београду је пресудом Гж. 9432/06 од 27.09.2006. године преиначио првостепену пресуду и утврдио да је извршење одређено решењем Четвртог општинског суда у Београду И.бр. 1/90 од 11.11.1991. године, против дужника ГГ овде друготуженог продајом непокретности кат.парцеле бр. аа са започетом стамбеном зградом а ради наплате потраживања овде првотуженог против друготуженог недопуштено, пошто је тужиља искључиви власник наведене непокретности. У ставу другом изреке обавезани су прво и друготужени да тужиљи солидарно на име парничних трошкова исплате износ од 71.200,00 динара.

Против другостепене пресуде првотужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, и погрешне примене материјалног права са предлогом да се преиначи пресуда другостепеног суда и одбије као неоснован тужбени захтев тужиље.

Испитујући побијану другостепену пресуду у смислу члана 399. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 125/04 од 22.11.2004. године), Врховни суд Србије је нашао да је ревизија првотуженог основана.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности нити су учињене друге битне повреде одредаба парничног поступка.

Према утврђеном чињеничном стању између тужених је правноснажно окончан поступак пред Привредним судом у Београду у предмету П.бр. 19305/84 дана 18.02.1986. године којом пресудом је друготужени обавезан да првотуженом исплати износ од 1.994.600 АТS са припадајућом каматом и трошковима поступка. Имовина на којој је тражено спровођење извршења продајом у моменту доношења наведене правноснажне пресуде била је у власништву друготуженог. Друготужени је са предметном некретношћу располагао тако што је судским поравнањем закљученим пред истим судом у предмету Р.3996/87 од 07.12.1987. године своју имовину пренео на супругу овде тужиљу. Утврђено је и да је у извршном поступку истог суда решењем И.бр. 1/90 од 11.11.1991. године дозвољено извршење по тој пресуди и да је тужиља у том предмету упућена да покрене ову парницу.

Првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиље којом је тражила да се утврди да је извршење одређено решењем Четвртог општинског суда у Београду И.бр. 1/90 од 11.11.1991. године недопуштено. Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев налазећи да је тужиља треће лице које није дужник а власник предметне непокретности је постала 07.12.1987. године пре покретања извршног поступка, покренутог у току 1990. године, при чему је предметно извршење одређено против дужника овде друготуженог управо продајом спорне непокретности, на којој друготужени као дужник, у време доношења решења о извршењу више није био власник.

На основу изложеног чињеничног стања, погрешно је другостепени суд применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев тужиље за проглашење недопуштеним извршење које је одређено решењем Четвртог општинског суда у Београду И-1/90 од 11.11.1991. године.

Судским поравнањем које је закључено пред Четвртим општинским судом у Београду Р.3996/87 од 07.12.1987. године друготужени је своју имовину пренео на супругу овде тужиљу. Из наведене радње тужиље и друготуженог, а која се односи на располагање имовином друготуженог у корист тужиље након правноснажности пресуде којом је друготужени обавезан да исплати првотуженом одређени износ, јасно произилази да тужиља и друготужени желе да осујете права првотуженог као повериоца по правноснажној и извршној пресуди Привредног суда у Београду П.бр. 19305/84. Самим тим је ова радња предузета на штету повериоца овде првотуженог, па се не може прихватити резон Окружног суда да је тужиља треће лице које није дужник. Тужиља је дужникова супруга и не спада у круг трећих лица и било јој је познато да дужник овде друготужени управо таквим располагањем наноси штету повериоцу овде првотуженом. Таквом радњом управо се онемогућава поверилац да се на законит начин намири из имовине дужника, јер је управо ова правна радња, предузета у циљу изигравања повериоца овде првотуженог. Ревизијом се такође основано указује да су тужени у моменту доношења пресуде и трајања ове парнице били у браку те да солидарно одговарају својом заједничком и посебном имовином. Ово из разлога што је имовина која је предмет располагања од стране друготуженог у корист тужиље њихова заједничка имовина као брачних другова, па у таквој ситуацији тужиља и друготужени одговарају солидарно за дугове настале у браку. То је у складу са чланом 336. став 2. Закона о браку и породичним односима који је важио у време предузимања спорног располагања. Самим тим тужиља и првотужени одговарају за обавезе које је друготужени имао према првотуженом као повериоцу. Првотуженом стога припада право избора према коме од солидарних дужника ће остварити своје потраживање. У конкретном случају солидарни дужници су како друготужени тако и тужиља као брачни другови, који се још увек налазе у браку и одговарају својом заједничком имовином стеченом у браку. Стога су основани ревизијски наводи првотуженог да је материјално право погрешно примењено и да у конкретном случају нису испуњени услови за усвајање тужбеног захтева тужиље којим је тражила да се утврди да је извршење које је одређено решењем Четвртог општинског суда у Београду И.бр.1/90 од 11.11.1991. године недопуштено.

Из наведених разлога је и преиначена другостепена пресуда и у смислу члана 497. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у првом ставу изреке.

Одлука о трошковима ревизијског поступка донета је у смислу члана 161. став 2., а у вези члана 149. и 150. ЗПП, тако што су првотуженом на опредељени захтев досуђени трошкови за састав ревизије од 13.500,00 динара и за таксу на ревизију и одлуку о ревизији 122.520,00 динара, што укупно износи 136.020,00 динара.

Председник већа - судија,

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

нн